

Sport on sõpruse keel

Спорт – мова дружби, або Як теніс допоміг відчутти себе вдома вдалині від України

Eva Roslik

Noorte loovkonkursi “Meie ühine tulevik Eestis” Postimehe erikategooria võidutöö.

Нещодавно ми вдвох з естонською дівчинкою виграли золото в парному розряді тенісного турніру. Суперниці були сильніші, але наші довіра до один одної та здатність до спільної дії допомогли перемогти. Саме тоді я зрозуміла, чому так важлива згуртованість.

Мене звати Єва, мені 12 років, і Естонія дала мені прихисток під час війни в Україні.

Коли розпочалося повномасштабне вторгнення в Україну, я мала за плечима 7 років професійного тенісу. Вже в Естонії я навіть не сподівалася, що зможу продовжувати заняття, та в місті Хаапсалу, куди ми приїхали, я познайомилася з чудовою командою тренерів та юних тенісистів. Не знаючи мене, моєї мови, вони прийняли дуже тепло, я почала відвідувати тренування, і моє життя почало ставати схожим на нормальне.

Незважаючи на мовний бар'єр, я відчула підтримку від оточуючих, оскільки мовою спілкування, підтримки й жартів для нас став теніс.

Моя спортивна форма, взуття та тенісне обладнання залишилося вдома в Україні, цього дуже не вистачало для повноцінних тренувань. Якось після тренування мій тренер відкрив багажник своєї машини, і там були справжні тенісні скарби: рюкзаки, різноманітна тенісна форма, кілька пар спеціальних тенісних кросівок... Це все було мені. Я стрибала від радощів – це була підтримка місцевої тенісної спільноти Хаапсалу.

Мені здається, що нас – українців та естонців – об'єднують багато речей. В Хаапсалу, де ми живемо, є музей художниці Ілон Вікланд, яка ілюструвала майже всі роботи Астрід Ліндгрен. Карлсон та Пеппі, такими, як ми їх знаємо, вийшли саме з-під її пензлика. Мене дуже вразила історія Ілон. Вона теж була спортивною дівчинкою, займалася сейлінгом, і коли війна прийшла до Естонії, їй було стільки ж років, як і мені. Бабуся, з якої Ілон тоді жила в Хаапсалу, прийняла складне рішення – вночі вона посадила дівчинку на корабель з 200-ма біженцями, що нелегально мав доплисти до Швеції. Корабель потрапив у жакливий шторм, Ілон була дуже налякана, та, крім шторму, вона та її супутники ще більше боялися зустріти радянський чи німецький військовий корабель. На третій день дороги вони-таки зустріли судно, та якою була їх радість, коли вони побачили на ньому жовто-синій шведський прапор. Вони врятувалися. На землі, яку вони буквально цілували, їх зустрів Червоний Хрест і дав найсмачніший в житті Ілон шоколад...

Я думаю, що багато українських дітей відчувають те саме, коли сьогодні перетинають кордон.

Мова тенісу допомогла мені і в школі.

Я пішла в естонський клас, почала вивчати державну мову та культуру. Діти та вчителі поставилися до мене дуже дружно та доброзичливо, допомагали з навчанням, підтримували. Друзі з тенісу також вчать в цій школі, тож мені було легше адаптуватися.

Зараз я вже майже все розумію естонською і трошки вже розмовляю: мова мені подобається. Я навчилася в'язати та шити на швейній машинці з естонськими подругами. Готую каму,

бутерброди з кількою та чорничне варення, а для своїх місцевих друзів – борщ та вареники. Я співаю з друзями «Kauges külas» і «Червону Калину».

Мрію, що коли повернуся додому в Київ, в моїй школі теж замість дзвінків будуть вмикати класну приємну музику, як тут.

В Естонії мені довелося з нуля набирати тенісний рейтинг для участі в змаганнях, оскільки український рейтинг тут не враховували.

Перші турніри я програвала і засмучувалася. Та коли на одному з турнірів у Вільянді ми зупинилися в нашої естонської подруги Леї, вона сказала надихаючі слова: «Дорога Єва, ти маєш пізнати обидва відчуття: і поразку, і перемогу. Тільки тоді ти станеш сильною».

І згодом все налагодилося. Я почала потроху вигравати окремі ігри, а потім – турнір в Хаапсалу.

А минулого тижня я познайомилася на турнірі в Тарту з естонською дівчинкою. Ми вирішили зіграти з нею в парному розряді тенісного турніру, хоча бачилися вперше.

Нам вдалося стати гарною командою, і це було дуже радісно. Ми грали злагоджено, всіх перемогли та обидві вперше отримали золоті медалі.

Як і Україна, Естонія хоче, щоби діти розвивалися і в плані спорту і в навчанні. Разом ми віримо в перемогу і в щасливе дитинство. А ще в те, що найсмачніший шоколад буде вдома!